NR 3-4 2023 ÅRGÅNG 23 SPRIDES FRITT

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Välkommen **Herre Jesus!**

Predikan av Arne Imsen, sid 16

HÄLSNING FRÅN KUBA

Ramon Rigál skriver, sid 2

KAMPEN FÖR EVANGELIUM PÅ KUBA FORTSÄTTER

I staden som bär samma namn som en omtalad amerikansk militärbas på Kuba – Guantánamo – kämpar våra syskon mot en kommunistisk regim som gör vad den kan för att begränsa evangeliska församlingars arbete. Motståndet till trots har en liten husförsamling nyligen lyckats med att färdigställa en mindre möteslokal. Det har tagit tid att bygga, mest på grund av att det är brist på det mesta av byggmaterial. Församlingens ledare, pastor Ramón Rigal, berättar om vilka svårigheter som möter dem, bland annat för att de vill ge sina barn en kristen uppväxt. Både Ramón och hans hustru Adia har suttit fängslade i mer än ett år för att de valde att hemundervisa sina två barn.

Nu har det gått några år och vi fick ett vittnesbörd där Ramón berättar:

Gud välsigne alla bröder och systrar. Jag vill dela ett kort vittnesbörd och, som det står i Daniels bok, förklara de underverk som den Allsmäktige har gjort i mitt liv. I dagarna firade vi att det gått tre år sedan jag genom Guds mäktiga hand blev befriad från fängelset.

I april 2019 blev min fru och jag arresterade, misstänkta för brott mot ”normal utveckling av minderåriga” och för att uppmuntra till brottslighet. Anledningen var att vi kämpade för församlingens utbildningsfrihet och för att praktisera hemundervisning. Sedan 2016 har vi vädjat och skrivit brev till utbildningsmyndigheterna och utbildningsministern, förhörts, kallats och arresterats, då vi med all ödmjukhet och respekt försvarat vår sak, alltid i enlighet med 1 Petrus 3:15.

Men de förstod inte vår ståndpunkt och vi blev straffade. Min fru satt ett år i kvinnofängelset, och jag satt två år i mansfängelset, där de behandlade oss hårt och nekade oss fångars självklara rättigheter. Vid den tidpunkten då jag skulle bedömas för att få lämna fängelseområdet för en kort tid, nekade de mig rätten att delta i lägerverksamhet, trots att jag hade gott uppförande. Jag nekades detta i ett år. Det var en mycket sorglig dag för mig, men jag höll fast vid Guds ord, som det står i Psaltaren 146:3-4: "Lita inte till furstar, till människors barn som inte kan frälsa. Deras ande lämnar dem, de blir jord igen. Den dagen går deras planer om intet."

Det beslutades att jag skulle genomgå en ny bedömning för att få lämna fängelseområdet igen i oktober 2020, men genom Guds dekret blev jag befriad den 25 juni 2020. Människor kan stifta lagar, dekret och bedöma, men vår tillit står till Gud, vars ord är evigt och oföränderligt. De planerar och fäller domar, men det är Gud som avgör.

Lovad vare Herren! De anklagade oss för att främja en kapitalistisk modell av hemundervisning – och coronaviruset har tvingat alla att undervisa hemma i två år. Även om vi ännu inte har fått utbildningsfrihet som församling i Kuba, vet jag att Gud kommer att göra något för våra barns skull, och detta är vår dagliga bön.

RAPPORT FRÅN SOMMAREN I PALAVÉ

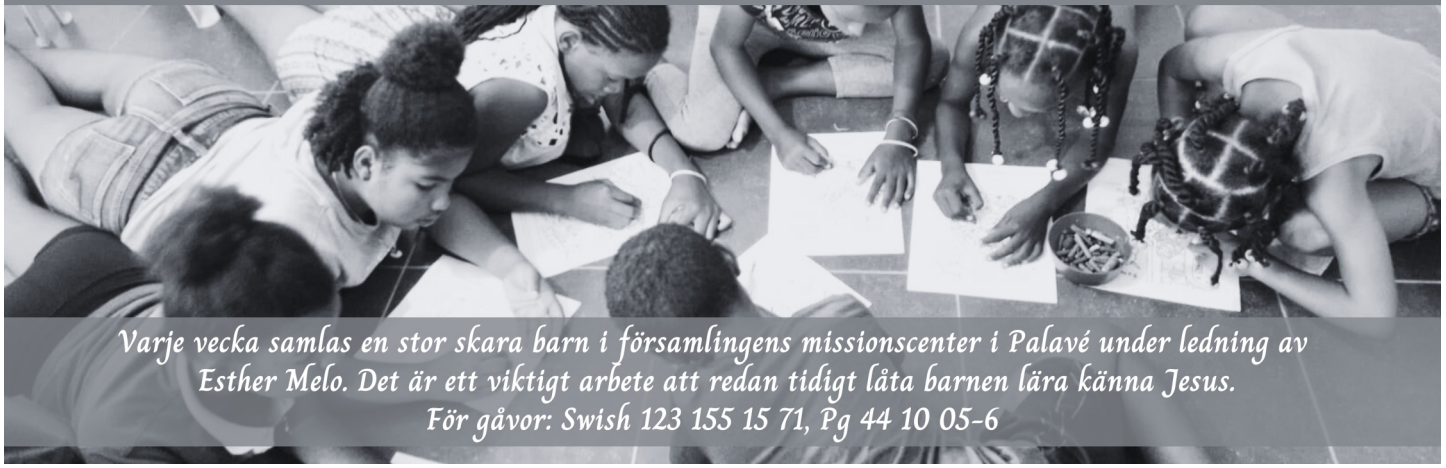
Från Dominikanska republiken nås vi av glada rapporter om hur sommarens satsning med dagläger för barnen i Batey Palavé har kunnat genomföras. På plats vid församlingens missionscenter finns syster Esther Melo. Hon berättar med inlevelse om barnen som inte har någon annan möjlighet att fylla sommarlovet med något konstruktivt. Esther uttrycker också stor tacksamhet för den hjälp hon fått för att kunna genomföra dessa så angelägna lägerveckor för barnen. Varje dag under juli månad samlade hon ett fyrtiotal barn och på frågan vad som driver henne svarade hon så här:

-Daglägret under sommarlovet vill hjälpa till att ge barnen en inriktning om en bättre framtid. Ett mål är att nå fram till samhällets mest behövande barn, och även att berätta för dem om Jesus Kristus och vad han har gjort för var och en av oss, om hur underbar han är.

-Barnen som deltar kommer från fattiga familjer och deras föräldrar har ingen ekonomisk möjlighet att sända barnen till andra sommaraktiviteter. Vi vill också ingjuta goda värderingar hos barnen och visa på en bra väg för framtiden. Många av dem tar sig aldrig bort från bateyen och har svårt att se hoppfullt och meningsfullt på livet. De bor i enkla hus med jordgolv, ofta hela familjer i ett enda rum och de saknar gårdar och lekplatser att leka på. När vi då kan erbjuda dem rekreation på en plats med goda utrymmen, material för att måla, skriva och leka, och samtidigt undervisa om en bättre framtid tillsammans med Jesus, betyder det oerhört mycket.

Be för missionen i Dominikanska republiken

Varje vecka samlas en stor skara barn i församlingens missionscenter i Palavé under ledning av Esther Melo. Det är ett viktigt arbete att redan tidigt låta barnen lära känna Jesus.
För gåvor: Swish 123 155 15 71, Pg 44 10 05-6

Har missionsbefallningen förändrats?

Text: Berno Vidén

Några av Jesu sista ord till sina lärjungar innan han återvände till sin Far i höjden var en befallning, förenat med ett löfte: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut" (Matt 28:18-20).

Befallningen var tydlig, koncis och samtidigt avgränsad till att fokuserat *göra alla folk till lärjungar*. Hur det skulle genomföras får vi bäst veta genom att ta del av Nya testamentets skildringar och undervisning. Missionsbefallningen kom att styra lärjungarnas och hela den kristna församlingens liv i detalj. Den var omfattande och förde med sig konsekvenser för liv och gemenskap, och ingenting av det som ägde rum i den omkringliggande världen tilläts ta överhanden så att arbetet med att förkunna evangelium skulle bli åsidosatt.

Oavsett statsskick eller olika religioners inflytande, motgångar och hinder, förföljelser eller förförelser som ständigt kom i deras väg – eller omständigheter som förändrades – var det viktigt för den urkristna församlingen att prioritera rätt. Jesus sattes alltid främst och man satte sin ära i att helhjärtat vara med och tjäna honom.

Löftet Jesus gav var att han skulle vara med sina lärjungar *alla dagar till tidens slut*. När vi läser om hur lärjungarna och kristna i alla tider fått lida svår förföljelse för Jesu skull, ligger det nära till hands att fråga på vilket sätt Jesus varit med. Dock visar sig här något av den hemlighet och styrka som finns i namnet Jesus. Vid ett flertal tillfällen undervisade Jesus om lärjungaskapets villkor, om att bära sitt kors och följa honom. Det var en kallelse till ett liv i tjänst för Guds rike, och därigenom en konflikt med världens riken. Jesus sa till och med till sina lärjungar att han har tagit dem ut ur den här världen för att helt och hållet tillhöra Guds rike. En mäktig vers är Johannes 16:33 där Jesus utlovar frid mitt under svårt lidande:

> "Detta har jag sagt er för att ni ska ha frid i mig. I världen får ni lida, men var frimodiga: jag har övervunnit världen."

Genom att tro på och följa Jesus blir också vi övervinnare. Jesus är densamme idag som när han vandrade här på jorden. Samma löften om frid och frälsning uttalade med Jesu egna ord gäller: *alla dagar till tidens slut*. Även om vi idag lever i en totalt annorlunda tid och under helt andra omständigheter så är och förblir uppdraget detsamma, ända fram *till tidens slut*.

När inträffar denna drastiska dag? Vi kan skönja ett och annat genom olika tidstecken som äger rum; tillståndet i världen, hunger- och naturkatastrofer, våldsamma bränder orsakade av extrem torka globalt på flera kontinenter, lika extrema översvämningar som raserar hela samhällen, fullskaligt pågående krig i Europa utan någon överskådlig lösning. Som en direkt konsekvens av kriget i Ukraina drabbas flera afrikanska länder av akut spannmålsbrist, vilket i sin tur leder till väpnade konflikter, akut hungersnöd och skenande livsmedelspriser. Allt det här och mer därtill illustrerar Jesus i sin undervisning om den yttersta tiden, samtidigt som han uppmanar lärjungarna att vara på sin vakt: "Sådant måste hända, men *det är ännu inte slutet*" (Matt 24:6).

Många dylika händelser har passerat under historiens gång, vilket också har medfört spekulationer om tid och rum för Jesu tillkommelse. Detta trots att Jesus i Skriften tydligt förklarar, att "den dagen eller stunden känner ingen: inte himlens änglar, inte ens Sonen, ingen utom Fadern" (Matt 24:36). Bibeln uppmanar till ständig vaksamhet, relaterat till att den tid vi lever under är ond, men det finns ett tecken som på ett speciellt sätt kopplas till tidens ände, och det är tydligt sammanlänkat med missionsbefallningen:

> Och detta evangelium om riket ska förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska slutet komma (Matt 24:14).

Jesus har gett församlingen ett uppdrag i tiden. Sedan, då det är fullbordat, inträder en ny tidsålder, men idag gäller missionsbefallningen. Oavsett hur världen runt omkring ser ut ligger det på vårt ansvar att vara vittnen för Jesus.

MIDNATTSROPET
ISSN 1653-5871
Tidningen ägs och ges ut av Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén
info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

© Midnattsropet
Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

MARANATAFÖRSAMLINGEN
info@maranata.se
www.maranata.se

Postadress
Siriusvägen 4 A
175 65 Järfälla
Telefon: 070 201 60 20

Midnattsropet sprides fritt
Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

Detta betyder inte att vi teologiskt ska skjuta fram Jesu tillkommelse till en senare tidpunkt. Det finns de som säger att Jesus inte kan komma idag, att först måste det eller det äga rum, men ett sådant synsätt är obibliskt. Jesus kan komma idag och att leva Kristusliv är att leva i tillkommelsen med ett ständigt kort perspektiv. Petrus skrev att Herren inte dröjer med att uppfylla sitt löfte utan han har tålamod med er, just för att han inte vill att någon enda ska gå förlorad. Här möter vi en oerhörd utmaning. Är Guds vilja viktig för oss?

Paulus var så ivrig att han i sitt brev till församlingen i Tessalonike inräknade sig själv bland dem som vid Jesu tillkommelse skulle lyftas upp för att möta Herren på skyn. Närhelst vi i Nya testamentet läser om tillkommelsen så finns det omedelbara, snabba och överraskande momentet med, tillsammans med uppmaningen: Var redo!

Budskapet om tillkommelsen sporrar till evangelisation och mission. Det leder oss in i ett liv, att som pilgrimer och främlingar i tiden göra upp med den förödande materialismen som varit med att släcka så många andliga eldar. Det förenar oss att som Guds folk i tiden målinriktat fullborda uppdraget: *Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!*

Hur ska det svenska folket nås av evangelium?

Sverige är ett land vars politiska ledarskap under mer än ett halvt sekel medvetet och målinriktat verkat för att eliminera kristendomsundervisningen från alla skolor. En konsekvens av det är den rotlöshet vi ofta möter speciellt hos den yngre generationen. Kunskapen om Gud och vårt ursprung är obefintlig. En docent i teologi, Viktor Aldrin, uttrycker utvecklingen så här i en uppsats rubricerad "Om övergången från statlig kristendom till statlig religionskritisk sekularism" (2020):

> "Religion har varit i den skolpolitiska hetluften under senare år. Partier och debattörer från både höger och vänster har tävlat med varandra om hur mycket man kan förbjuda religion i skolan. Detta gäller framför allt etablerandet av konfessionella friskolor men även diskussioner om hur elevers religionsfrihet ska betraktas som ett hot mot den demokratiska skolningen av eleverna. Detta till trots att just religionsfrihet i svensk lagstiftning ses som en av de mest viktiga opinionsfriheterna en svensk medborgare har rätt att utöva enligt Regeringsformen."

Från skolan och vidare in i yrkeslivet fortsätter samma anda att råda. Barnmorskor som vill arbeta för livet avskedas om de inte samtidigt vill släcka liv på ofödda barn. Lärare som respekterar Bibelns skapelseordning får sparken för att vägra kalla en elev för hen. Ett annat anmärkningsvärt område är avfallet från bibeltron vi ser inom kristenheten. Exempelvis är det skrämmande att se hur samfund och församlingar målinriktat arbetar med att anpassa bibelns budskap till den tragiska hbtq-rörelsens Guds- och familjefientliga agenda.

I december 2020 berättade den nyligen hemförlovade teologen och författaren Anders Gerdmar hur Gud en natt hade väckt honom med orden att ett svärd kommer att gå rakt igenom svensk kristenhet (något som också blev titeln på hans sista bok). Det hann inte gå mer än två år innan vi fick se hur flera samfund bokstavligen splittrades på grund av olika synsätt i hur man ska hantera frågan om enkönade äktenskap etc. Från Pingströrelsen, vidare genom Evangeliska Frikyrkan och fram till Equmeniakyrkan har händelseförloppet gått oerhört fort i hbtq-anpassning. Flera smärtsamma processer pågår och de som väljer att ställa sig utanför, av respekt för vad Guds ord lär, marginaliseras och kategoriseras som människofientliga. Så ser verkligheten ut idag. Så var den också på Nya testamentets tid, men i annan tappning (läs Romarbrevet 1).

Missionsbefallningen gäller!

Huvudfrågan i den här texten handlar om missionsbefallningen. Har den förändrats? Anpassats till vår tid? Nej! Variabler förändras från tid till annan, men det finns en sanning som är konstant, och det är Guds eviga Ord. Det budskap vi fått överlämnat genom den bibliska historien är förblivande och det enda som kan ge ett sant och verkligt hopp till mänskligheten. Samma omvändelsens budskap som förkunnades av den första församlingen i Jerusalem och som skrevs ner av apostlarna, är det som gäller idag:

> Ingen rättfärdig finns, inte en enda. Ingen finns som förstår, ingen som söker Gud. Alla har avfallit, alla är fördärvade. Ingen finns som gör det goda, inte en enda. (…) Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och de förklaras rättfärdiga som en gåva, av hans nåd, därför att de är friköpta av Kristus Jesus (Rom 3:10-12, 23-24).

Apostlarna lyssnade till Jesus och efter tre års lärjungaskola insåg de att de alla brustit. En efter en hade de lämnat Jesus och av rädsla övergivit honom. Ingen av dem kunde i egen kraft gå den väg Jesus själv gick. Ingen var kapabel att förverkliga missionsbefallningen. Jesus som visste vad som väntade förberedde lärjungarna på hur omöjligt deras uppdrag skulle vara, men hemligheten han också uppenbarade visade på att det fanns en väg framåt. "När den helige Ande kommer över er, ska ni få kraft och bli mina vittnen …" (Apg 1:8)

Fyllda av den helige Ande påbörjade apostlarna det arbete som ännu inte slutförts. På pingstdagen stod en frimodig och andefylld skara på Jerusalems gator och vittnade om Jesus. Åhörarna kände direkt ett styng i sina hjärtan, tog emot omvändelsens budskap och lät döpa sig. Det var ett Andens verk!

Vi är helt beroende av Guds Ande för att förverkliga och slutföra det gudomliga missionsuppdrag som blivit vår lott. Det är också Guds Ande som kan överbevisa människor om synd, rättfärdighet och dom; tre viktiga områden som Guds fiende gör allt för att neutralisera. Helst med lugnande ord som att allt står väl till, ingen fara är på färde. Men slutet närmar sig med hast och även det svenska folket behöver höra evangelium. Frågan som ställdes till profeten Jesaja, efter att en av seraferna rört vid hans mun med glödande kol och renat honom från synd, är relevant för oss idag:

> Och jag hörde Herrens röst. Han sade: "Vem ska jag sända? Och vem vill vara vår budbärare?" Då sade jag: "Här är jag, sänd mig!" (Jes 6:8).

Lev med samma iver och nitälskan för uppdraget. Låt Herrens eld röra vid dina läppar. Tiden hastar och snart kommer Jesus igen. Herre, hjälp oss att fullborda vårt lopp så att vi med frimodighet kan instämma i Paulus ord:

> Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Nu väntar mig rättfärdighetens segerkrans. Den ska Herren, den rättfärdige domaren, ge mig på den dagen, och inte bara mig utan alla som älskar hans återkomst (2 Tim 4:7-8).

Strömmar i

Predikan av Michael Hafsahl

Den senaste tiden har jag haft två böneämnen, två önskemål som jag har bett Herren om. Det första har varit det här: Herre, ge oss väckelse! Jag tror att det är det primära behovet för Guds folk idag. I Psalm 120:5-6 står det:

> - Ve mig som bor i Mesheks land,
> som lever bland Kedars hyddor!
> Länge nog har min själ bott bland
> dem som hatar frid.

Vi har väntat länge nog, Herre. Det har varit torrt tillräckligt länge. Nu vill vi ha strömmar i ödemarken, strömmar från höjden. Vi vill ha kraft i överflöd. Jag har haft den brinnande längtan: Väckelse, Herre! Ännu en gång, Herre! O, att du rev isär himmelen och kom till oss, Herre. Samtidigt så vet jag inte om det finns någon mer nådatid kvar. Kanske är vi så långt in på natten att det snart är dags för en sista soluppgång. Kanske har tiden så långt passerat att det inte längre är dags för väckelse, utan dags för uppryckelse.

Det har lett mig fram till mitt andra böneämne. Herre, om det inte är tid för väckelse, så kom och hämta din brud. Låt oss höra befallningen ljuda, låt oss höra rösten av ärkeängeln och en Guds basun. Låt oss se de döda i Kristus uppstå och låt oss som lever och är kvar, tillsammans med dem lyftas upp bland skyar, upp i luften i detta sista underbara exodus, ut ur världen, ut ur tiden och in i evigheten för att möta vår Herre och Mästare, och låt oss sedan för alltid få vara med honom.

Jag vet inte tiden, timmen eller ögonblicket. Det vet bara vår himmelske Far. Jag kan se tidens tecken, jag kan förstå att dagen är nära och jag förstår att bruden måste vara redo, att vi måste ha brinnande lampor, för mitt i natten kommer ropet att höras: Se, Brudgummen kommer! Gå ut och möt honom! Så vet jag att när Anden säger: Kom! Och bruden säger: Kom! Och då de två kom-ropen synkroniseras här i tiden, kommer evigheten att ta över. Det är vårt eviga hopp. Det är vår framtid.

Så jag har haft två viktiga böneämnen: Herre, länge nog har vi levt som främlingar. Vi har levt tillräckligt länge i en värld som hatar frid. Herre, låt oss få vårt rättmätiga arv. Låt oss få hednafolken till arvedel. Låt oss än en gång få uppleva kraften i Golgataverket – i försoningen, så genomgripande och så förvandlande! Eller ta oss hem.

Är det en riktig bön? Tror du att det är en längtan och en bön som är efter Guds hjärta? Hur är tiden vi lever i? Den är på alla sätt lik den tiden som Isak levde i. Jag tycker att jag hör protesterna. Inte bara från världen, utan också från kristenheten. Det kan du inte tro. Vad menar du egentligen? Du måste förstå att vi lever i en väldigt speciell tid, med väldigt speciella utmaningar. Ingenting är som det någon gång har varit förut. Allting är annorlunda. Jag ska svara på det så småningom, men låt mig först ta dig med in i historien om Isak en liten stund. Ty när vi möter Isak här i Första Moseboken 26, så möter vi en Isak i trubbel, en Isak i svårigheter.

Vi kanske kan vara överens om att status är detsamma för oss idag. Sannolikt är det så att församlingen, också i Sverige i stor utsträckning, ständigt minskar i storlek och intresse. Om du ser på skillnaden från hundra år sedan till idag, så är det markant hur många som kommer på möten och sammankomster, hur många som blir

ödemarken

Då flyttade Isak därifrån och slog sig ner i Gerars dalgång och bodde där. Isak grävde på nytt fram de vattenbrunnar som hade grävts på hans far Abrahams tid men fyllts igen av filisteerna efter Abrahams död. Och han gav dem samma namn som hans far hade gett dem. När Isaks tjänare grävde i dalen, fann de en källa med rinnande vatten (1 Mos 26:17-18).

frälsta, hur många missionärer vi skickar ut, hur ofta någon är ute på gatan i aktiv evangelisation för att nå människor. Det är torka.

Isak drabbades också av torka. Kapitel 26 börjar så här: ”Det blev hungersnöd igen.”

Men trots den torkan så hade Gud låtit Isak växa i makt och rikedom, så att han till slut blev ombedd av filistéernas kung Abimelek att flytta bort. – Du är alldeles för mäktig för oss Isak, du måste flytta. Isak mötte avund, motstånd och när vi kommer in i den här situationen för Isak befinner han sig i en svår situation. Vi läste: ”Han slog sig ner i Gerars dalgång.” I samma ögonblick som han kommer dit ställs han inför ett behov, och det är behovet av vatten. Han har sig själv, sin familj, sina tjänare, sin boskap, sina får, allt vad det är att tänka på, och han har det stora, alltomfattande behovet, det är jag-måste-ha-nu-behovet – behovet av vatten. Det är absolut nödvändigt för att upprätthålla liv. Vi måste ha vatten, och vi behöver det nu.

Isak behövde inte i första hand ett vackert område där han kunde slå upp sitt tält, en plats med fin utsikt när han gick ut och upp på morgonen. Han var inte i första hand ute efter underhållning. Han brydde sig inte om närhet till affärer och skolor, närhet till en kollektiv knutpunkt för att komma ut och resa. Det han behövde var något absolut nödvändigt. Utan det här kan livet inte upprätthållas. Han var tvungen att få tag på vatten. Jag säger det och understryker det här: Det är den situationen våra länder befinner sig i idag, ett desperat behov av levande vatten, strömmar av levande vatten. Det är bråttom. Det är något som håller på att dö och ska livet upprätthållas så behövs livgivande livsbevarande vatten. Förstår du bilden?

Ber ni för predikanten? Jag behöver det. Kristendomens behov är inte hur vi ska vara organiserade. Vilka metoder vi ska använda för att nå människor. Vilken sångbok vi ska sjunga ur. Det är inte frågan om att justera verksamheten här eller där, om det är bäst att samlas 11, 15 och 19 eller endast 11 och 18. Huruvida vi ska annonsera mötena, bara i tidningen eller också på Facebook, eller om vi ska skicka ut sms om att nu är det möte. Det är inte fråga om vilket namn församlingen ska ha, om den ska heta Betel, Smyrna eller Maranata. Det är inte vad det handlar om. Det stora grundläggande behovet för all kristen verksamhet som befinner sig i en värld i torka och nöd, är behovet av levande livgivande vatten. Det är behovet av liv!

Vad vi kan lära av Isak är vad han gjorde och vad han inte gjorde i mötet med det här problemet. Problemet för världen och för församlingen idag är att man ofta är okunnig om historien. Man säger att allt är annorlunda idag så vad ska vi med historien till? Det finns andra omständigheter och andra krav idag, så vi måste ha ett budskap som passar till dagens människor. Har du hört det? Vi måste ha något mer modernt och upplyst. Man anpassar och justerar evangeliet så att det ska passa in med vad världen tror och tänker. Det har faktiskt gått så långt att jag i en nyhetssändning för inte så länge sedan hörde, att i The Church of England, där diskuterade man på fullt allvar om man borde hänvisa till Gud som könsneutral, och förändra Fader vår, för att istället be: Vår förälder som är i himlen, för att inte vara någon till anstöt. Man fick anpassa och vara försiktig så att man inte sårade någon. Vi måste ha ett budskap som är

anpassat för vår tid och för vår värld. Nej! Det behöver vi inte!

Synd är fortfarande synd, nåd är fortfarande nåd och Gud är fortfarande Gud. Han är densamme igår och idag och han förbliver det till evig tid, och det budskapet passar alla människor i alla tider.

Vad gjorde Isak inför detta desperata behov av vatten? Om han skulle använda moderna metoder borde han ha anlitat områdets bästa opinionsundersökningsinstitut. Sedan skulle han ha fått fram en överblick om vad folket behövde. Ta reda på vad man såg som sitt största behov. Sedan skulle han försöka tillgodose det behovet. Om man mot förmodan skulle komma fram till att det man behövde var vatten, då skulle det säkert finnas andra och bättre lösningar att komma med som bättre tillgodoser folkets behov.

Vad sägs om Gerar-läsk? Han befann sig ju i Gerardalen. Vi kör en enorm kampanj för Gerar-läsk. Den är smaksatt, anpassad, kolsyrad. Vi kan till och med erbjuda en sockerfri variant, om det är det du gillar bäst. Håll dig bara borta från vattnet. Nu är det Gerar-läsk som gäller. Drick Gerar-läsk och var glad. Du kan få den med smak av hallon, ananas, apelsin, päron, lime och äpple. Du kan få den med och utan koffein. Sedan inkallar vi till seminarier och konferenser, där vi talar om Gerar-läskens förträfflighet. Vi betalar forskare som tar fram rapporter som visar att Gerar-läsk är bättre än vatten. Vi hyr in influenser och filmstjärnor så att vi kan betala för att visa upp ett perfekt liv i sociala medier, under tiden de dricker Gerar-läsk, så att alla unga också fastnar i det här. Vi får också de hetaste artisterna till att skriva harpsonater om Gerar-läsk, och så spelas det på radio och tv 24 timmar om dygnet.

Vi får folk att glömma att det finns något som heter synd för att istället njuta av denna sötsoppa av religion som Gerar-läsk representerar. Ett smaksatt, sötat budskap, helt utan näring och substans, och utan någon som helst möjlighet att väcka anstöt, ett budskap som passar absolut alla. Drick Gerar-läsk och bli glad. Det är vad du behöver presentera, Isak. Då blir du framgångsrik, upphöjd, uppskattad och respekterad. Det är Gerar-läskens religion. Du behöver det för att få en position i samhället. Sedan kan du leva lycklig i alla dina dagar, alltmedan du dricker Gerar-läsk så att det står dig upp i halsen. Det är så kristendomen väldigt ofta agerar idag, för att man har glömt historien.

Man tror att man behöver hitta på något nytt som attraherar och tilltalar världen, därför att allt är annorlunda nu. Men det är det inte. Människor har inte förändrats på något sätt från då och nu. Du kan läsa dagens tidningar om människans problem och jämföra med bibelns beskrivning av människor på Isaks tid. Det är precis samma problem, samma drifter, samma synd. Gud har heller inte förändrats. Han är densamme och lösningen på människans problem är fortfarande en och det är evangelium, att komma tillbaka till källan. Lösningen är att gräva upp de gamla brunnarna och det var vad Isak gjorde. Ansikte mot ansikte med dessa enorma utmaningar som han stod inför, behovet av livgivande vatten. Vad gjorde Isak? Han tänkte på historien. Problemet för Abraham, den föregående generationen, det var samma problem som Isak stod inför i sin generation. Det är sanningen.

Vilket erbjudande! Det är inte bara tillräckligt för individen utan ger ett överflödsliv så att det flödar fram strömmar av levande vatten. Med andra ord, en möjlighet att bli ett redskap som Gud kan använda till att andra ska få nås av det här livet. Då blir det väckelse.

Min far Abraham har varit precis här före mig. Om det är en sak min far var expert på så var det att gräva brunnar, att få fram rent, klart, friskt, livgivande vatten. Isak insåg att situationen var så desperat att det inte fanns någon tid till att experimentera. Jag måste lösa det här och nu, direkt. Jag kan utöka sökandet efter mer av detta livgivande vatten så småningom, men jag behöver vatten nu. Det är inte tid för experiment och nya metoder. Tiden är så desperat och vi behöver livgivande, porlande, läskande vatten här och nu. Församlingen behöver det. Världen är i desperat behov av vad församlingen kan erbjuda. Läget är kritiskt och desperat.

Jag säger det igen. Vi måste ha vatten nu!

Vad hittar Isak? Filistéerna – fienden – hade täppt till brunnarna, fyllt igen dem. Med andra ord så fanns vattnet kvar. Kraften var fortfarande där. Livets grund var fortfarande kvar, men fienden hade gjort sitt försök att förstöra, dölja och skymma det. Men där på djupet fanns fortfarande denna kraftfulla livgivande källa, och det fanns människor i desperat behov av vad den källan hade att ge. Men fienden hade varit där och förstört.

Hur ska vi få tag på detta? Vi vet ju att det finns där. Varför ser vi det inte? Varför kan vi inte kasta i våra kärl och ösa upp med fröjd. Fienden har varit där och förorenat, fyllt med så mycket annat. Det är jord, pinnar, stenar, skräp, bråte. Vattnet är inte längre tillgängligt. Det syns inte. Det finns en fiende som är ivrig att förstöra. Djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter någon att sluka. Han kan inte förhindra vattnet från att flöda. Det är alldeles för kraftfullt för det, men han kan försöka gömma det. Han försöker gömma undan flödet genom att dölja det i ett enormt utbud av Gerar-läsk. Han stoppar till källan så mycket han förmår med andra

religioner, med ett förvrängt evangelium, med allt vad världen har av nöjesliv och kulturell okultur. Men pris ske Gud, i den artonde versen som vi läste med varandra heter det inledningsvis: ”Isak grävde på nytt upp de vattenbrunnar som hade grävts på hans fader Abrahams tid.”

Vad vi behöver är att komma åter till de gamla källorna. Det kan vara ett hårt arbete att gräva upp igen det som har trampats ner. Tungt och krävande. Precis innan sin himmelsfärd så säger Jesus till apostlarna: ”När den helige Ande kommer över er, ska ni få kraft att bli mina vittnen, i Jerusalem, i hela Judéen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.” Ni ska få kraft!

I grundtexten heter det Dunamin. Du hittar det igen i vårt ord dynamit, något som vältrar, förändrar och förvandlar, och är det något som kan öppna de brunnarna så är det dynamit. Då tar det sekunder och så är brunnen fri. När det får komma till så spränger det gränser och kastar ut filistéernas stenar, pinnar, skräp och bråte på sekunder, så att källan får rinna med klart, porlande, friskt, livgivande vatten. Inte denna världens Gerar-läsk. Inte denna kvävningsframkallande sötsoppa som satans religion representerar. Du har hört det: ”Du är bra som du är, du måste tro på det goda i människan. Gör man sitt bästa så går det ändå bra till slut.” Det gör det inte.

Vad världen behöver är det rena oförfalskade evangeliet som presenteras i den här boken. Om världen ska få det då måste Guds församling spränga bort all världens försök att täppa igen källan, och djärvt proklamera evangelium. Gud vill ge och fylla oss. Om vi håller fram vår kopp och ber Herren att han ska fylla den så fyller inte han bara lite grann i botten av koppen. Han fyller så att det flödar över och strömmar ut. Herre, ge mig detta levande vatten. Om det är vår bön så kommer Herren att ge.

I Johannes 7 läser vi att Jesus på den sista och största dagen i högtiden stod där och ropade: ”Om någon törstar, så komme han till mig och dricke. Den som tror på mig, som Skriften säger, ur hans innersta ska strömmar av levande vatten flyta fram.”

Det var den åttonde dagen. Då har religionen spelat ut sin roll. Man har haft sju dagar av festligheter. Det här var den sista dagen, den åttonde, den största dagen. Människan hade gått uppför trappan i templet i procession med vatten från Siloadammen medan man sjöng från Jesaja 12: ”Med fröjd ska

ni ösa vatten ur frälsningens källor.” På den sista, den åttonde dagen hade man den sista heliga sammankomsten. Man offrade eldsoffer till Herren. Herren hade sagt att det är en högtidsförsamling. Det är sabbat, det är vila, det är den åttonde dagen. Åtta är den nya början. Gud vilade på sjunde dagen och så har du den åttonde, den nya begynnelsen. Du har de fem Moseböckerna. Sedan följer Josua och Domarboken. Det är sju böcker. Det avslutas med orden: På den tiden fanns ingen kung i Israel och var och en gjorde vad som syntes rätt i egna ögon.

Sedan kommer den åttonde boken, den nya begynnelsen, Ruts bok. Det är berättelsen om Boas, återlösaren, och du är inne i Davidsätten, den stora förebilden på Kristus. Den nya begynnelsen. På den åttonde dagen står Jesus där: Om någon är törstig, ur hans innersta ska det flöda strömmar av levande vatten. Herre, det är det vi längtar efter. Herre, det är det vi behöver, det är vad världen behöver idag.

”Den som dricker av det här vattnet blir törstig igen.” Det är Jesus som svarar den samaritiska kvinnan på hennes fråga, när hon säger: Herre, du har ingen kruka och brunnen är djup, så varifrån får du det levande vattnet? Den som dricker Gerar-läsk eller av världens brunnar och tar emot av det substitut som världen har att ge, kommer alltid att bli törstig igen. Så är det och så har det alltid varit och så kommer det alltid att förbli. Den som dricker av det vattnet blir törstig igen.

Sedan kommer svaret till den törstande världen, och det svaret är detsamma fortfarande idag: ”Men den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta, ty det vatten jag giver det blir i honom en källa med vatten som flödar fram till evigt liv. Den som tror på mig, som Skriften säger, ur hans innersta ska strömmar av levande vatten flöda fram.”

Vilket erbjudande! Det är inte bara tillräckligt för individen utan ger ett överflödsliv så att det flödar fram strömmar av levande vatten. Med andra ord, en möjlighet att bli ett redskap som Gud kan använda till att andra ska få nås av det här livet. Då blir det väckelse.

Herre, ge oss detta levande, livgivande vatten i överflöd. Ge oss väckelse, Herre, eller hämta hem din brudeskara. Det ber vi om i Jesu namn. Amen.

Måla Kristus!

Appell av Jörgen Lindroos

Under en tid har jag läst om de första kristna och låtit mig fascineras av den tiden. Det var som en väldig brand då församlingen föddes, då evangelium gick ut som en eld över hela världen på ett explosionsartat sätt. Det här var människor som var rotade i sina olika traditioner, religioner och kulturer, men allt vändes upp och ner när evangelium gick fram och människor fick se vem Jesus var.

Vi ska läsa lite ur Kolosserbrevet, om församlingen i Kolosse, som var en del av den här stora rörelsen.

> Från Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, och vår broder Timoteus. Till de heliga i Kolosse, de troende bröderna i Kristus. Nåd vare med er och frid från Gud vår Far. Vi tackar alltid Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, när vi ber för er. Vi har hört om er tro på Kristus Jesus och om kärleken som ni har till alla de heliga, på grund av hoppet som väntar er i himlen. Detta hopp har ni redan hört om i sanningens ord, evangeliet som har nått fram till er liksom det överallt i världen växer och bär frukt. Så även hos er, från den dag ni fick höra det och lärde känna Guds nåd som den verkligen är (Kol 1:1-6).

Det här är en relativt ny församling som har fötts och som Paulus skriver till med orden: ”Ni har fått höra sanningens ord, evangelium, och ni har fått lära känna Guds nåd som den verkligen är.” Här ser vi församlingen. Sedan kommer det som är så speciellt med Kolosserbrevet, nämligen Kristuspresentationen. Jag tror att Paulus känner nödvändigheten av att få presentera Jesus, för det finns alltid behov av att få korrigera den bild vi har av honom. Vi behöver få se mera och mera av vem Jesus är, på samma sätt som vännerna i Kolosse behövde se vem Jesus var.

Vi fortsätter att läsa från vers 13:

> Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. I honom är vi friköpta och har förlåtelse för våra synder. Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat, för i honom skapades allt i himlen och på

JESUS

- namnet över alla namn

Vittnesbörd

Aldrig glömmer jag min första erfarenhet av ordet Jesus. Året var 1968 då en arbetskamrat från Södersjukhuset tog mig med till Filadelfiakyrkan i Stockholm. Där fanns en tavla längst fram med namnet JESUS. Under hela mötet såg jag inget annat än detta, namnet Jesus, och allt annat runtomkring bleknade.

Hälsningar Gertrud Karlsson

jorden: synligt och osynligt, tronfurstar och herradömen, härskare och makter – allt är skapat genom honom och till honom. Han är till före allt, och allt hålls samman genom honom. Och han är huvudet för sin kropp, församlingen. Han är begynnelsen, den förstfödde från de döda, för att han i allt skulle vara den främste. Gud beslöt att låta hela fullheten bo i honom och genom honom försona allt med sig själv, sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors – frid genom honom både på jorden och i himlen (Kol 1:13-20).

Denna presentation av Jesus är oerhört kraftfull, och liknande återkommer om och om igen i Paulus texter. Guds ord målar inte upp någon glansbild utan ger oss verkligheten som den är. Det fanns många problem hos de första kristna, och när Paulus exempelvis vänder sig till Galaterna skriver han: ”Ni dåraktiga galater, ni som har fått Kristus målad för er som korsfäst.” Ja, hur viktigt det är att måla Kristus, att få bli Kristusmålare som visar människor vem Kristus är. Hans ansiktsdrag – hans underbara sköna drag. Vi ser hos de första kristna hur viktigt det var, och på samma sätt är det så viktigt för oss idag – att få se vem Jesus är.

Vi behöver få en större bild av vem Jesus är, få se honom, få se hans skönhet – och låta det få besjäla och fånga oss och bli en drivkraft i våra liv.

Så med tårar – skörda med jubel

Appell av Marja Strömmare

Jag tänkte ta med er till en katastrof. För ett par år sedan, dagarna kring nyårsafton, var det ett stort lerskred i Gjerdrum i Norge. Det var under natten då människor låg i sina hus och sov som hela kvarter försvann. Jag kommer ihåg hur jag dag och natt följde tragedin.

Där i Gjerdrum rasade hus och bilar, och människor låg där nere i det stora raset. Man säger att man hörde nödrop, att man hade telefonkontakt med människor som var instängda. Det första dygnet kunde inte räddningspersonalen ta sig ner till de drabbade då det var alldeles för farligt. Marken rörde fortfarande på sig och man kunde inte riskera ytterligare liv för att gå ner och rädda de här människorna som fanns där.

Det här drabbade mig och jag fick se det som hände på ett bildligt sätt. Vi vet att vi går under utan Gud. Jag är så lyckligt lottad att jag tror att jag har fast mark under fötterna. Men det finns människor som ligger där nere i rasmassorna, bildligt talat, utan Gud och utan hopp.

Det första dygnet i Gjerdrum så sände man ut drönare och helikoptrar för att se om det fanns någon att rädda. Sedan gjorde experterna bedömningen att man kanske, möjligtvis, kunde ta sig ner, men man kunde inte gå på marken nere i rasmassorna. Det är nämligen så i Norge och på många ställen i västsverige också, att det är kvicklera i marken. Kvicklera fungerar på det sättet att när den är stilla och fast så rör den sig inte. Då är det stadigt att bygga. Men så fort det försvinner en jordmassa eller kommer till vatten, då blir kvickleran flytande. Det var vad som hände.

Jag talar också bildligt då jag tänker att i våra samhällen, i vår värld, där är det stora jordmassor som har flyttats undan. Människor står inte på någon fast grund.

Vi vet att den fasta grunden är Guds ord och försoningen i Jesus Kristus. Men vi vet också att det har tagits bort ifrån människorna. De har ingen fast mark under fötterna.

Till slut kom experterna på att om vi lägger ut frigolitplattor nere i raset, då kan vi försöka ta oss fram till husen för att se om det finns någon att rädda. Man lade ut plattorna en efter en och fick på det sättet en stabilitet där man vågade sätta ner sina fötter. Man tog sig försiktigt ner i rasmassorna. Men rätt vad det var så ljöd larmet om att nu rörde sig massorna, och då fick hundar och räddningspersonal skynda sig upp. Men man lyckades till sist ta sig ner, steg för steg, med fast mark under fötterna.

Vår fasta mark under fötterna är Guds löften till oss. Jag kanske känner att jag har stadig mark när jag står här och tittar ut över rasmassorna nere i gropen. Du kanske känner att du står på stadig mark, men vi måste ta oss ner till människorna som inte har någon stadig grund, de som sitter fast i det de har byggt, i det de har köpt eller det de har upplevt och varit med om.

Jesus är vår fasta klippa och han vill komma dithän att vi kan gå ut på Guds löften, hans uppståndelsekraft, steg för steg och ta oss ut till människorna.

Det här var ju ingen glädjepredikan, men jag tror att vi behöver få uppleva lite förkrosselse också. Själavinnarglädje, något man talade mer om förr i tiden. Jag vill drabbas utav det. Jag vill inte stå där på kanten och se människor gå under. Jag ber Gud om att han ska skicka mig. Jag tänker att om det är din önskan att få mer utav det här att så med tårar. Var inte rädd för känslorna, tårarna och förkrosselsen. Den som sår med tårar ska skörda med jubel.

Varför ska de ödmjuka ärva jorden?

Bibelstudium av Paulus Eliasson

Det finns ett välkänt påstående i början av Jesu bergspredikan, som verkar bra och fint vid första anblick, men som blir lite förvirrande när man tänker på det – och som till slut avslöjar en viktig del av Guds plan. Jesus säger så här:

> Saliga är de ödmjuka, för de ska ärva jorden (Matt 5:5).

Det låter bra, men vad betyder det att ärva jorden? Varför skulle någon vara intresserad av att ärva jorden? Kan inte jag bara fortsätta vara högmodig, och låta de ödmjuka behålla sitt arv?

För det andra: Handlar inte de troendes hopp om himmelen? Borde inte Jesus ha sagt ”… för de ska ärva himmelen?” Och dessutom: Sist jag kollade, var det försvinnande få ödmjuka ägare av jorden. Politiker. Magnater. Oligarker. Shejker. Multimiljardärer. Man kan säga mycket om dem – men ”ödmjuk” är sällan sättet man beskriver dem på. Så, vad handlar den här versen om?

Ärva jorden

Det första vi ska säga något om, är vad det betyder att ärva jorden. Det fanns i Israel en arvsrätt som var förordnad i Gamla testamentets lag, och som i stort sett hade varit fungerande sedan urminnes tider. Då Israels folk intog Kanaan under ledaren Josua, så delade man in landet i tolv delar, en för var stam – och sedan delade stammarna in sin del så att varje familj fick en bit jord att odla på och leva av.

Denna jord skulle stanna i familjen, och det var den äldste sonen i familjen som ärvde marken. Man fick inte sälja den, för att ingen i Israel skulle få monopol över landet. Tanken var att Israels land var Guds eget land, folket var hans folk, och som den Gud han är så delegerade han ansvaret för sin jord till sitt folk. De skulle regera med honom.

Om man ser rent socioekonomiskt på situationen i Israel på Jesu tid, och särskilt situationen i Galileen, så var det mycket oro i landet på grund av den romerska ockupationen och en del andra förändringar, som gjorde att de gamla ordningarna höll på att omintetgöras, något som resulterade i större klyftor mellan rika och fattiga. Så när Jesus talade om vem som skulle ärva jorden, så slog det nog an en sträng i åhörarna.

Men Jesu poäng var inte bara att tala om den sociala situationen i Israel – utan han vidgade blicken till att handla om hela mänsklighetens framtid. Jesu uppdrag var inte att förnya arvslagarna i Israel, utan att återupprätta det som människorna gick miste om i Adam och Eva, många tusen år tidigare. De två hade fått uppdraget att uppfylla jorden och att lägga den under sig, alltså härska på jorden som Guds avbilder och representanter. De ärvde jorden helt enkelt. Men Bibeln säger att de valde att göra sig oberoende av Gud;

de ville inte lyda och följa hans definition av rätt och fel, och därför blev de inte jordens välgörare, utan dess tyranner.

I stället för att jorden gick i arv från far till äldsta son på ett harmoniskt och ordnat sätt, så ser man att ett tydligt ämne i Bibeln är familjekonflikter och strider mellan syskon, med Kain och Abel som modellen för många andra förstörda relationer.

Så när Jesus sa att de ödmjuka skulle ärva jorden så stack det nog i ögonen på dem som hörde honom. Det är väl nästan ingen ödmjuk som har ärvt någonting? Och om de en gång har gjort det, så har det rövats ifrån dem nästan omedelbart.

Babylons kung har en dröm

Med detta i åtanke ska vi gå till en bibeltext som jag tycker att det talas för sällan om. I Daniels boks fjärde kapitel har Nebukadnessar, stormakten Babylons kung, just haft en dröm som gjorde honom orolig. Han kallar till sig Daniel, och berättar drömmen.

> Belteshassar (kungens namn på Daniel), du som är den främste bland spåmännen, jag vet att heliga gudars ande bor i dig och att ingen hemlighet är för svår för dig. Säg mig vad jag såg i min dröm och vad det betyder!
>
> Här är den syn som jag hade på min bädd: Jag såg i min syn ett träd stå mitt på jorden, och det var mycket högt. Trädet var stort och väldigt och så högt att det nådde till himlen och syntes till jordens ände. Lövverket var vackert, och det bar så mycket frukt att det hade mat åt alla. Markens djur fann skugga under det och himlens fåglar bodde på grenarna. Allt levande fick sin föda från det.
>
> I den syn som jag hade på min bädd såg jag hur en helig väktare steg ner från himlen. Han ropade med hög röst och sade: 'Hugg ner trädet och kapa grenarna, riv bort lövverket och strö ut frukten, så att djuren under trädet flyr sin väg och fåglarna flyger bort från grenarna. Men stubben med rötterna ska lämnas kvar i jorden bland markens gräs, bunden med kedjor av järn och koppar. Den ska fuktas av himlens dagg och ha sin lott med djuren bland markens örter. Hans hjärta ska förvandlas från ett mänskligt hjärta så att han i stället får ett djurs hjärta, och sju tider ska gå fram över honom. Så är det bestämt genom väktarna, och så är det befallt av de heliga, för att de levande ska veta att den Högste råder över människors riken. Han ger dem åt vem han vill och upphöjer den ringaste bland människor till att härska över dem (Dan 4:6–14).

Vilken märklig dröm! Vad betyder det här? Ett träd växer sig stort, tills det överskuggar hela jorden. Alla jordens djur och fåglar gömmer sig där. Men trädet växer mot himmelen, och därför stiger det väktare ner från himmelen och befaller att trädet ska huggas ner, för att alla ska förstå att Gud råder över människornas riken, och han upphöjer de ringaste för att härska över jorden. Vi ser i alla fall parallellen till Jesu bergspredikan, men vad betyder drömmen?

Daniel, eller Belteshassar som han kallas, blev bestört när han hörde drömmen, för han förstod att han stod framför trädet som drömmen handlade om. Om vi läser vidare i kapitlet, så sa Daniel ungefär så här: Du är trädet, o kung. Du har vuxit. Du har fått makt, och du regerar över alla på jorden. Stora och små – alla är de i dina imperialistiska händer. Och himmelens Gud har sett dina ambitioner, dina drömmar om att sträcka dig upp mot himmelen, och regera genom förtryck och utnyttjande. Och Gud har bestämt att det ska ta slut. Du ska ödmjukas. För Gud kan inte arbeta med ett träd som når upp till himmelen.

Och så avslutar Daniel med dessa ord:

> Därför, o konung, låt mitt råd behaga dig: Gör dig fri från dina synder genom att göra gott och från dina missgärningar genom att vara barmhärtig mot de fattiga, om din framgång ska bestå (Dan 4:24).

Det låter ju bra. Gör dig fri, och gör gott. Var barmhärtig mot fattiga. Böj dig i ödmjukhet, innan Gud gör det åt dig. Och Nebukadnessar lyssnade faktiskt, men inte mer än i ett år. Så länge kunde han hålla sitt inre vilddjur tillbaka, men sen står det att han en dag gick runt på taket i sitt palats och såg sitt vackra land. Och så sa han: ”Här är det stora Babel som jag har byggt upp till ett kungavälde med min starka makt, till ära för mitt majestät.”

Maktfullkomligheten gick inte att hålla tillbaka. Stoltheten. Upproret. Rebelliskheten. Den synd som fanns i Adam och Eva bubblade upp i Nebukadnessar. Och de första människornas utvisning från Eden, blev Nebukadnessars utvisning från Babel. Han förlorade förståndet – och levde som en oxe i sju år, borta från människor.

Varför berättar jag det här, och vad har det att göra med Jesu bergspredikan? Det finns några saker att lära sig och att tänka på i denna historia. Lägg märke till följande:

1. Gud kände sig inte hotad av Nebukadnessar. Det fanns inget tänkbart scenario där Babylons kung skulle detronisera Gud. Hur skulle det ens gå till? Så nedhuggningen av trädet var inte för att trädet hotade himmelen.

2. Guds avsikt var inte förödmjukelse. Ödmjukhet, ja – men inte förödmjukelse. Målet var inte att Gud skulle kunna skratta åt Nebukadnessars dumhet och högmod, medan denne gick runt och åt gräs som en oxe. Målet var en ödmjuk kung.

Berättelsen slutar inte med Nebukadnessar i sin sinnessjukdom, utan med att han lyfter sina ögon till

himmelen, erkänner Guds suveränitet, och får tillbaka både sitt förstånd och sitt rike. Han själv berättar om sin erfarenhet i texten, och säger till sist vad han har lärt sig:

> Nu prisar, upphöjer och ärar jag, Nebukadnessar, himlens Kung, för alla hans gärningar är sanning och hans vägar rätta. Och han kan ödmjuka dem som vandrar i högmod (Dan 4:34).

Guds makt bestod inte i att omintetgöra Nebukadnessar – men i att ödmjuka honom. Och anledningen till detta var att Gud inte kan använda högmodiga människor för att leda världen. Det är de ödmjuka som ska ärva jorden. Och det är därför han gång på gång måste föra oss in i de omständigheter som gör oss ödmjuka. Det var inte för att Gud hatade Nebukadnessar som han lät honom utvisas från människornas rader, utan för att han hade en plan för att upprätta honom.

Ödmjukhetsprocessen

Det finns en ödmjukhetsprocess, tack och lov. För vi är inte ödmjuka vi heller. Om vi tror att vi är det, så är det antingen för att vi fullständigt saknar självinsikt, eller för att Gud har bevarat oss från någonting att vara stolta över. Så fort människor får makt så utnyttjar man den; som regel för pengar, sex eller kontroll. Det är köttets drivkraft, och ingen av oss kommer undan den. Frågan är inte om det finns stolthet i oss – utan frågan är om det finns en större kraft; kraften att ödmjuka dem som vandrar i högmod.

När vi har läst om Nebukadnessar, får det dig kanske att undra varför vi inte har fler politiska ledare, miljardärer och andra som äter gräs och går på alla fyra? Har Gud gått bort från sin ursprungliga plan om att göra mänskligheten ödmjuk genom sju års idisslande åt oss var och en? Nej, för det var aldrig hans plan. Hade det varit Guds plan, så hade vi allihop varit ute och ätit gräs.

Vad är då Guds plan för den här processen som gör oss redo att ärva jorden och inta det rike som Gud har tänkt om oss? Jesus bad en bön som gick över i en appell till dem som hörde den. Den finns nertecknad i Matteus 11, och skänker ljus över Guds plan för världsarvet:

> Vid den tiden sade Jesus: "Jag prisar dig Far, himlens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för de små. Ja, Far, så var din goda vilja.
>
> Allt har min Far överlämnat till mig. Och ingen känner Sonen utom Fadern, inte heller känner någon Fadern utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara honom för.
>
> Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för era själar, för mitt ok är milt och min börda är lätt" (Matt 11:25-30).

I den här texten prisar Jesus Fadern, därför att han – som han alltid gör – har dolt sin plan för de visa och kloka, de stolta och självrättfärdiga. Men så har han uppenbarat den för de svaga, de små och de enkla. Det är dem han kan arbeta med och verka igenom.

Sedan går hans kallelse ut: Kom till mig alla ni som arbetar! Alla som bär på bördor! Här finns det vila! Och han beskriver den gemenskapen som han bjuder in till som ett ok. Det är en bild från jordbruket, där två oxar kunde gå under samma ok. En yngre oxe kunde lära sig tjänsten av en äldre, och det är bilden här också. Vi kan få komma in under hans ok, och lära oss av honom, för han är mild och ödmjuk. Han är vår lärare, och klassrummet är Golgata.

Gud är full av nåd och barmhärtighet, och han visste att om han skulle ödmjuka hela världen så hade det inte räckt med sju år av att äta gräs, utan vi hade varit tillintetgjorda allihop. I stället sände han sin egen Son till världen, och Sonen – som aldrig hade syndat – gick in under ödmjukhetens ok frivillig. Han lyfte upp ödmjukhetens och skammens kors. Som aposteln Paulus beskriver så fantastiskt:

> Han var till i Guds gestalt men räknade inte jämlikheten med Gud som segerbyte, utan utgav sig själv och tog en tjänares gestalt och blev människan lik. När han till det yttre hade blivit som en människa, ödmjukade han sig och blev lydig ända till döden – döden på korset (Fil 2:6–8).

Jesus lärde oss ödmjukhet – inte bara genom att vara det perfekta exemplet på ödmjukhet som vi kan efterfölja – utan framför allt genom att han dog för vår stolthet. Det är först när vi förstår att det var vår makthunger och vårt destruktiva begär efter att härska som drev Jesus in i döden, och som han dog för, som vi kan förstå avgrundens mörker i oss själva, parallellt med Guds oändliga kärlek.

Det är bara i det mötet som vi kan uppleva sann och äkta förvandling. När vi ser upp på honom som ödmjukade sig själv för att dö för vår stolthet – det är då korsets kraft kan bryta ner synden i oss.

Gud vill att de ödmjuka ska ärva jorden. Det är vårt uppdrag att göra jorden till det Gud har tänkt att den ska vara, men vi kan bara fungera i det uppdraget om vi blir som Jesus: ödmjuka och milda. Det är när vi ger vårt liv för varandra i uppoffrande kärlek, som vi kan få del av det arv som Gud vill ge oss.

Detta är en pågående process, där Gud föder, formar, helgar och leder oss genom sin Ande. Och Anden verkar fram i våra liv det som behövs för att kunna utföra vårt uppdrag att vara Guds avbild på jorden: Kärlek, glädje, frid, tålamod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet, självbehärskning.

Så för att vi ska bli de människor som Gud önskar, så behöver vi komma tillbaka till korset och låta våra sinnen fångas av evangelium – Guds kraft till frälsning för de stolta och högmodiga.

MIDSOMMAR I LÅNGSHYTTAN

Flera av texterna i detta nummer av Midnattsropet är hämtade från Maranataförsamlingens midsommarmöten i Långshyttan då vi under några dagar hade förmånen att samlas kring Guds ord, bön, väckelsemöten och underbar gemenskap med syskon från när och fjärran.

Barnen stormtrivdes i den vackra grönskan som omger missionscentret i Långshyttan. På bilden ovan är det dags för säckhoppning.

Från Danmark kom Yngve Stenfelt och var med och förkunnade.

Stig-Erik Vestman från Stockholm och Tage Johansson från Gullspång framförde sången "Likadan än idag, Han är samme Gud ännu!"

Tillresande syskon från Norge sjunger här en sång på rumänska.

Välkommen Herre Jesus

Predikan av Arne Imsen

Jesus är hemligheten till varför vi kämpar. Han är den ende som förblir då alla andra har störtats från sina troner. Han är konungars Konung och herrars Herre. Nu väntar han på att utföra historiens största och mest förunderliga evakuering som ligger strax framför. Det är därför vi förväntansfullt jublar.

Var vi än läser i Bibeln, står det klart för oss att Jesus kommer. När jag läser det, fröjdas jag i anden, för det är det enda hopp jag har. Om det inte hade varit för detta hopp, skulle jag ta mitt liv och vägra leva en timme till, i denna jämmerdal under detta vidriga välde av synd och orättfärdighet, där människan har gjort det så fruktansvärt trassligt för sig.

Men hoppet lyser, ära vare Gud! Och jag har fått ett litet nyckelhål in i evigheten där jag sett den himmelska härligheten – och det är detta som bär! JESUS KOMMER! Det är ingen teori eller dogm eller inlärd fras: JESUS KOMMER! Däremot är det ett uttryck för ett inneboende intensivt, spännande och dramatiskt överflödsliv. Snart ska hoppet bli en verklighet. Vi ska få se honom som vi nu älskar utan att ha sett. Han har gjort ett outplånligt intryck på oss. Format, präglat och förvandlat oss till att i världens ögon vara dårar och främlingar.

JESUS KOMMER! Det finns definitivt ingen möjlighet att vara likgiltig inför det anropet och den tonen. Man måste bli upprörd, förargad eller uttrycka bespottelse. Om det bara blir en programpunkt i det religiösa programmet som man påminner varandra om för ordningens eller traditionens skull, då är det naturligtvis ointressant, och går oss förbi utan att åstadkomma något intryck.

Men detta är ett sanningens ord, som bör bli föremål för begrundan: JESUS KOMMER! Rör det ditt hjärta? Värmer det ditt hjärta? Känner du att det frusna smälter och hur det hårda krossas inför den enorma kärlek som den helige Ande lägger i budet att Jesus kommer? Han kommer för att slutfrälsa sin församling. Tror du det?

Församlingens främsta kriterium

Det är en profetisk sanning som vill borra sig in i vårt samvete på ett sådant sätt att vi kan inta rätta attityder. Kan vi lyfta blicken mot höjden och med frimodighet säga: Herre, kom! Välkommen! Det finns ingenting mellan dig och mig. Kommer du nu så följer jag med dig hem till härligheten. Jag är beredd.

> *När han hade sagt detta, lyftes han inför deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort ur deras åsyn. Och medan de skådade mot himmelen, under det att han for upp, se, då stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade: I galileiske män, varför stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt, som I haven sett honom fara upp till himmelen (Apg 1:9-11).*

Det var himmelska budbärare som anförtroddes uppgiften att omgående och utan något dröjsmål proklamera den sanning som varit den kristna församlingens främsta kriterium under hela den heliga historien och församlingens tidsålder.

Varför håller ni på som ni gör, ni kristna? Varför sjunger ni och beder, ja,

I slutet av 1980-talet höll Arne Imsen en predikan om Jesu tillkommelse som vi finner angeläget att åter aktualisera. Tidigare publicerad i bl.a. Midnattsropet nr 8-9/1989.

- Änglarna fick ordern att omedelbart stiga ned till lärjungarna som stod på Oljeberget och såg hur Jesus lyftes mot höjden inför deras ögon. De rapporterade direkt från Faderns hjärta: "Denne Jesus som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen." Det var detta lärjungarna behövde veta först av allt. Han skall komma igen!

- Broder och syster, bibeln säger: "Så trösten nu varandra med dessa ord."

- Snart ska striden avblåsas av Herren Jesus själv. Vi går då in i den besittning som väntar på sina medborgare.

varför vittnar ni som ni gör? Varför väljer ni att vara så annorlunda och avvikande? Varför accepterar ni smäleken? Ni skulle ju kunna leva ett annat och mer välanpassat komfortabelt liv, och ändå väljer ni något som måste betraktas som ett martyrskap. Varför gråter ni för grannens frälsning? Varför bär ni dag och natt i era förböner fram missionsfälten?

Varför beder ni på ett sådant sätt för konung, regering, riksdag och samhälle? Varför kämpar, beder och ropar ni? Det finns väl annat man kan ägna sig åt, andra uppgifter som kunde anses viktiga att gå in i. Varför ha denna stämpel av att vara fanatisk, svärmisk och sekteristisk genom livet när man kan ha det så bekvämt och istället bli erkänd, uppburen, bekransad och applåderad för sina insatser? Vill du veta varför?

Denne Jesus, som har tagits upp från eder till himmelen – denne Jesus, apostlarnas Jesus, den urkristna församlingens Jesus, Petrus Jesus, Johannes Jesus – denne Jesus, som I haven sett fara upp till himmelen – han skall komma igen! Tror du det? Berör det dig? Känner du att tårarna gärna vill tränga fram, och att du i ödmjuk förkrosselse vill gråta av glädje?

Denne Jesus, som Fadern tog upp för din och min skull, han skall komma igen. "På samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen." Här har vi hemligheten. Det är därför vi kämpar. Vi har krönt Jesus Kristus till Herre, och han är den ende som förblir då alla andra har störtat från sina troner. Han är konungarnas Konung och herrarnas Herre.

Han skall komma igen. Under den heliga historiens gång har människor försökt åstadkomma någon förblivande förändring. Alla deras ansträngningar har dock slutat i katastrof, kaos och sammanbrott. Så går det också för oss. Det vi trodde skulle bli ett paradis i tiden, har inte blivit något annat än ett helvetets väntrum. Vi trodde att vi skulle lyckas åstadkomma underverk och demonstrera för hela världen att det finns jämlikhet, frihet och broderskap. Man gick ut med entusiasm för att bygga den nya världen, buren av idéer, folksuveränitetstanke och humanism för att åstadkomma underverk. Vad blev resultatet? Vi vet det så innerligt väl.

Vårt enda hopp

Den ende som kommer att kunna lösa mänskligheten problem sist och slutligen finner du inte i Washington, New York, FN eller Genève. Du finner honom inte i Moskva eller Rom. Nej, han finns inte i något av de maktcentra genom vilka vi kanske väntar hjälp och som vi kanske frestas fästa våra förväntningar till.

Honom som Gud har gjort till Herre och Messias, han bar ett kors till Golgata. Det var inte ett gevär han bar på ryggen. Det var inget vapen, och dock var det ett vapen; kärlekens kors. Det kors, som egentligen var vårt, det bar han till Golgata. Han hade ingen kulspruta för att röja väg för sitt välde. Det var inte kärnvapen och bakteriologisk krigföring. Han hade inte den utrustning som alla hans efterföljare och imitatörer fäst sådan tilltro till och ställt mänskligheten inför.

När påven var här, så var det mesta man kunde se omkring honom skjutvapen och poliser. Man sa till och med att påven hade skottsäker väst. Det hade han förmodligen. Det behöver man i denna farliga värld som statsöverhuvud i Vatikanen och kyrkofurste på jorden. Men min Frälsare och Herre är inte

statsöverhuvud i Vatikanen. Han har intagit platsen på Faderns högra sida i det nya Jerusalem, och hans ärkefiende Satan, som under historiens lopp försökt att detronisera Jesus, har kommit på skam.

Snart kommer djävulen att kastas ned på jorden. Förmodligen sker det när församlingen flyttar upp. Då måste luften renas och djävulen kastas ned. Den värld som varit lojal mot honom ska få tjäna honom till det yttersta. Men församlingen ska hemförlovas i härlighet! Jesus bar det kors du och jag borde ha tagit, och så dog han syndarens död för din och min skull. Skriften säger att det var omöjligt för döden att behålla honom. Jesus gick ut ur dödsriket och intog sin plats i härligheten. Nu väntar han på att utföra historiens största, mest märkliga och förunderliga evakuering; den som ligger strax framför:

”Denne Jesus som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen …” Det är därför vi verkar. Det är därför vi gråter och det är därför vi jublar. Det är därför vi vägrar att släppa in världen och vad den tillhör i gemenskapen. Det är därför vi vägrar surrogat och imitationer av sådant slag som världen har att erbjuda av maktmedel och resurser. Frestelsen kan understundom vara svår, eftersom världen har kommit underfund med att just i församlingen så finns det fonder som kan utnyttjas i samhällsarbetet som hjälp att bygga upp det antikristliga riket.

Det finns fonder av tro, kärlek och hopp. Det finns fonder av idealism och nådegåvor. En del är nedfrysta men de finns där och blir synliggjorda då nådens sol börjar lysa och det blir andligt töväder. Då smälter det hårda och dessa hemlighetsfulla, fördolda krafter träder fram. Det visar sig att Guds rike har liv och skapande och förnyande kraft.

Närheten till världen är möjlig då temperaturen sänks och man närmar sig fryspunkten. Men när värmen kommer, då tinar isen upp och det blir skilsmässa. Man kan inte förena vatten och eld. Denna värme ligger förborgad i proklamationen: ”Denne Jesus, som ni har sett fara upp till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som ni sett honom fara upp.”

Trampas ned – eller förtrampa

Evangelium är ingen fredstraktat. Det är en krigsförklaring. Vi har inte fått i uppdrag att förhandla med världens furste och makter. Skriften säger: ”Stå honom emot fasta i tron.” Satan har inte blivit kristen, och kommer aldrig att bli det. Världen kommer aldrig att älska min Frälsare och Herre. I bibeln står tydligt att vänskap med världen är fiendskap med Gud. Vänskap med Gud är fiendskap med världen. Denna fientlighet blir definitivt inte mindre genom ekumenik.

Ekumeniken är den största faran som möter väckelsekristet folk i tiden. Det verkar som om ekumeniken skulle lyckas urvattna det kristna budskapet ända dithän att det förlorar sin sälta. Istället för salt så får vi socker. Man förvandlar livets bröd till marsipantårta och livets vatten till lemonad. Vad vi behöver vara med om är inte smaksensationer som serveras i världen för att försöka bjuda människorna maximalt nöje till minsta möjliga pris och uppoffring.

Det heter att när saltet förlorat sin sälta, då duger det till ingenting annat än att kastas ut och trampas ned av hedningarna. Där finns de två alternativen för den kristna församlingen; antingen trampas ned av världen, eller förtrampa fiendens härsmakt. Vi får välja, och går vi i allians med den värld som svurit vår konung död, då får vi också ta konsekvenserna av detta.

Denne Jesus blev orsaken till Stefanus martyrskap, Petrus martyrskap och Paulus fängelsevistelser. Han blev orsak till att de heliga förföljdes. De fick överge hem, bostäder och familjer, de förlorade medborgarskap och rättigheter. Dessa, som med dopet hade proklamerat att Jesus är Herre, och som upplevde att det inte fanns någon reträttväg eller kompromiss. De vägrade att sänka den blodstänkta fanan.

På grund av denne Jesus har hans lärjungar historien igenom drabbats av smälek, bespottelse, förföljelse och hån.

Bibeln har inte kommit till i katedraler, på universitet eller vid seminarier. Den har i huvudsak skrivits i fängelser. Den har gett mod till kristna i alla tider att fortsätta kampen, och nu känner vi att vi är framme vid sista varvet, sista generationen. Vi går segrande i mål, ty: Han skall komma igen! Snart har vi passerat mållinjen och får ta emot segerkransen.

Vad är ögonmärket?

Om ditt andliga livs verkliga status skulle undersökas, hur blir då diagnosen? Kan det vara så att det är sjukt och brister någonstans? Känner du att du inte orkar på det sätt du borde göra, att de andliga livsorganen har avtrubbats? Du har tappat – inte glöden – men kraften, och upplever dig vanmäktig. Du har inte samma uthållighet som tidigare. Du saknar kondition, ståndaktighet och disciplin. Du faller så lätt för tillfälligheter och blir offer för nycker som skapar förvirring och problem i din tillvaro.

Hur är det med utstrålningen? Är blicken frisk, eller behöver du vara med om att dina andliga livsorgan vitaliseras? Kanske du behöver ögonsalva för att kunna förstå, se och dra riktiga slutsatser av det som har gått över ditt liv. Vad fångar dig och vad är ditt ögonmärke? Är det de ting som synas?

Vi sitter nog allesammans i ungefär samma belägenhet, och måste, för att vara uppriktiga och ärliga, erkänna att vi har lätt att fastna i materiella ting. Men även i andliga ting på ett sådant sätt att vi fäster blicken på något annat än där vi borde ha den. Det blir som att de eviga tingen tonas bort och bleknar för oss.

Förr i tiden sa läsarna till varandra när de träffades: ”Frid broder, Jesus kommer!” Nu säger de: ”Tjena mors! Jag har köpt en ny Volvo!” Förr gick läsarna kilometer efter kilometer för att få vara med på möten. På vägen bad man och kom i anden. Jag har hört om dem som föll i snödrivorna och blev liggande i timmar utan att frysa. De låg där och prisade Gud.

De hade blicken riktad mot den eviga världen. Det fanns inte för stora uppoffringar och vägen blev aldrig för lång utan man var redo att gå hur länge som helst för att möta syskonen. Inte bara för att få en allmosa – men hellre för att förmedla välsignelse och styrka; att uppmuntra varandra till tro och goda gärningar.

När man möttes omfamnade man varandra och sade: ”Frid! Så underbart att se dig, broder och syster, att du är bevarad i Kristus!” Nu frågar vi: ”Hur har det gått med sommarstugan och husvagnen? Du har väl en ordentlig båt? Har du varit ute och fiskat eller seglat i sommar?” Så låter samtalsämnen för trons folk under de sista flyende minuterna av tidsåldern.

Jag vill inte vara elak. Det anstår inte mig att döma någon, men jag lider i min ande av den enkla anledningen att det finns ett annat liv att leva; ett rikt andligt liv, och detta behöver vi få uppleva. Då behöver vi inte truga kristendomen och kristna värderingar på ett samhälle som kräks av vår ljumhet och äcklas av våra propagandatricks att popularisera det vi kallar evangelium. Bibeln kallar det för världens evangelium, Babylons evangelium, något som hör hemma i antikrists värld.

Vad vi behöver är ett möte med denne Jesus som ska komma igen. Jesus besökte som ärkebiskop de sju församlingarna i Mindre Asien och skrev protokollet från visitationen i de sju sändebreven. Han sa till det ringa Filadelfia, som inte hade något att berömma sig av, och som inte var speciellt briljant i sin bekännelse: ”Håll fast det du har, så att ingen tager din krona!”

Ska vi låta de svaga makterna under denna världens välde få bortföra oss som segerbyten? Ska vi lida nederlag genom att fortsätta leva i materiellt välstånd och andlig misär? Eller ska vi satsa oss själva och hålla fast vid – ja vadå? Inte vid vår prestige eller tradition. ”Håll fast det du har.” Vad är det? Ordet och namnet. Inte religiösa aktiviteter och nya projekt, metoder eller idéer. Inte heller nya musikstilar eller något ditåt, men: Ordet och namnet! Ärkebiskopen Herren Jesus Kristus skriver i sitt visitationsprotokoll till församlingen i Smyrna: ”Var trogen intill döden, så ska jag giva dig livets krona.”

Angelägen hälsning

Änglarna fick ordern att omedelbart stiga ned till lärjungarna som stod på Oljeberget och såg hur Jesus lyftes mot höjden inför deras ögon. De rapporterade direkt från Faderns hjärta: ”Denne Jesus som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen.” Det var detta lärjungarna behövde veta först av allt. Han skall komma igen!

Broder och syster, bibeln säger: ”Så trösten nu varandra med dessa ord.”

Snart ska striden avblåsas av Herren Jesus själv. Vi går då in i den besittning som väntar på sina medborgare.

Bed för mig, arma människobarn i denna tid, som fått i uppdrag att aktualisera budskapet om Jesu tillkommelse. Bed för mig, så att jag inte förfuskar uppdraget. Bed för mig, att jag inte som tjänaren säger: ”Det dröjer med Herrens tillkommelse” och istället börjar syssla med annat, och istället för att ge mat i rätt tid, börjar slå.

Vilken fråga är det som mer än någon annan vill dominera oss? Det är den sociala frågan; vad ska jag äta, vad ska jag dricka, vad ska jag klä mig med? Var ska jag bo? Så börjar planeringen för framtiden. Du ska rädda din familj och du ska rädda dig själv. Jag har full förståelse för din oro – och Jesus har det. Men han har inte gett oss ett partiellt uppdrag, så att du kan ha en halvtids- eller trefjärdedelstjänst.

Det är närkamp med djävulen och döden, och denna närkamp kräver dig totalt. Herren Jesus sa inte att du skulle in i ett seminarium för att lära dig teologi eller metodik. Han har lovat att fylla dig med kraft och ge dig gåvor. Han sa inte att du ska tjäna en organisation, ty den helige Ande räddar aldrig organisationer eller kyrkor. Den räddar endast människor.

Tjänarens ansvar

Hur gick det för tjänaren som började ägna sig åt de timliga frågorna? Hans Herre kom och sa: ”Hugg honom i stycken!” Det kommer en dag då sanningen blir uppenbarad. Det blir avslöjat hur kluvna vi varit i vår tjänst, hur delade vi varit i vår håg. Tänk om vi som lyssnat till budskapet om Jesu tillkommelse blev intagna av detta outplånliga intryck som endast den helige Ande kan åstadkomma. Då skulle vi ganska snart få vara med om en kärlekens revolution i många sammanhang.

Det sista kapitlet i bibeln har som sista budskap att: ”Anden och bruden säger kom!” Detta budskap fortplantar sig rakt in i universum, in i evigheten. ”Och den som hör det, han säge kom.” I ett ögonblick avslutas församlingens historia och Apostlagärningarna får sin epilog – Jesus kommer! En rycks upp och en lämnas kvar. Den eviga skilsmässan är ett faktum. De som var redo gick in för att möta Honom.

Må Gud skona mig från att bli en otrogen tjänare! Må Gud skona mig från att gå här i tiden fallen i anden! Herre, kan du inte rädda mig på annat sätt, så ta hem mig omedelbart! Jag står inte ut med tanken på att förlora det eviga hemmet! Allt inom mig ropar: MARANATA! Väckelseropet i tiden: Kom, Herre Jesus! Kom snart! Amen.

POSTTIDNING **B**
Midnattsropet
Siriusvägen 4 A
175 65 Järfälla

Längtansropet ljuder

Marana ta, hör längtansropet ljuder
från en söndersargad jord
Gud, din pilgrimsskara väntar
uppbrottsorder
när basunen kallar
tecknet som vi känner från ditt Ord

Fly från svekets lägervallar
dessa brända, en gång brutna
jordar våra fäder fått att gro
Låt oss än en gång, den sista
höra Anden tala
om försoningsblodet
till ett folk som tappade sin tro

Lyft din blick mot gryningslandet
bort från jordens larm och brus
lossa banden låt det brinna
samlingsdagen snart är inne
då när natten släcker sina sista ljus

Jordens visdom må försvinna
tiden är en flyende minut
blott ett enda jordiskt minne
lever efter tidens slut

Glöm det aldrig, nåden räcker,
blodet täcker skulden som du bar
korsets strålglans oförgänglig
skall för evigt leva kvar

Text: Majvor Hugnevik (2018)